

[Kofod-Svendsen]

repræsentation af begge køn ved indstilling af medlemmer er derfor ikke mulig.

I loven om ligestilling mellem mænd og kvinder ved udpegning af medlemmer til offentlige udvalg, kommissioner og lignende gives der mulighed for at fravige kravet om, at udvalg, kommissioner og lignende så vidt muligt bør have en afbalanceret sammensætning af mænd og kvinder.

Denne undtagelsesbestemmelse tænkes anvendt i tilfælde, hvor krav om særlig sagkundskab efter konkret vurdering udelukker ligestilling. Undtagelsesbestemmelsen bør anvendes i situationer, hvor de indstillende organisationer ikke selv finder det rimeligt at indstille lige mange mænd og kvinder, som f.eks. i den i Berlingske Tidende omtalte situation.

Svar (16/9 88):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Ifølge § 2 i lov nr. 157 af 24. april 1985 om ligestilling mellem mænd og kvinder ved udpegning af medlemmer til offentlige udvalg og kommissioner og lignende er det den enkelte minister, der afgør, hvem der skal beskikkes som medlem af udvalg m.v., og også, hvorvidt den af en myndighed eller organisation anførte begrundelse for at blive undtaget fra loven kan efterkommes. Ifølge lovens bemærkninger sker dette efter konkret vurdering i det enkelte tilfælde, fordi den enkelte minister jo har det fornødne kendskab til organisationerne inden for sit område og derfor kan skønne, om organisationens begrundelse for at blive undtaget kan anses for rimelig. Det er herefter arbejdsministeren, der afgør det nævnte spørgsmål for så vidt angår Arbejds miljørådet og Sygedagpengeudvalget.

Det må i den forbindelse også erindres, at spørgsmålet om den kønsmæssige sammensætning af udvalg og lignende blev foreholdt ministerier, myndigheder og organisationer allerede i 1976 og indskærpet i 1981, således at organisationer og myndigheder faktisk har haft rimelig tid til gennem personalepolitik og efteruddannelse at indrette sig på det ønskelige i, at udvalg og lignende får en afbalanceret kønsmæssig sammensætning.

Spm. nr. S 405

Til *justitsministeren (9/9 88)* af:

Arne Melchior (CD):

»Vil ministeren udstede en særlig bestemmelse, jf. straffelovens § 203, stk. 1, hvorved oprettelse af spillekasinoer muliggøres og regler for disse opstilles?«

Begrundelse

I sit svar til mig på spørgsmål nr. S 147 oplyser ministeren, at straffelovens hasardbestemmelser hindrer oprettelse af spillekasinoer. Det forekommer mig, at den ovenfor nævnte paragraf gør det muligt for ministeren at udfærdige en bestemmelse, der gør kasinoer lovlige.

Dersom dette ikke holder stik, vil jeg gerne vide, om ministeren vil forelægge den nødvendige lovændring, der efter offentlige udtalelser synes at ville opnå flertal i Folketinget.

Svar (23/9 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Straffelovens hasardbestemmelser giver ikke mulighed for i dag administrativt at give tilladelse til oprettelse af spillekasinoer. Som oplyst i svaret på spørgsmål nr. S 147 kræver en sådan tilladelse, at der skabes lovhjæmmel herfor.

Jeg har derfor anmodet Straffelovrådet om at overveje behovet for fortsat at opretholde disse restriktive regler, eller om det vil være forsvarligt at begrænse det strafbare område, således at der åbnes mulighed for bl.a. at tillade oprettelse af spillekasinoer.

Spm. nr. S 406

Til *kirkeministeren (9/9 88)* af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at menighedsrådsmedlemmer, der ikke kan medvirke til ansættelse af en praktiserende homoseksuel præst, ikke kriminaliseres?«

Begrundelse

I Kristeligt Dagblad den 7. september 1988 gennemgår pastor Poul Honoré grundigt de problemer, der kan opstå for menighedsrådsmedlemmer, der mener, at det løfte, de afgav på ære og samvittighed, da de blev valgt som menighedsrådsmedlemmer, ikke er foreneligt med deres medvirken ved ansættelse af en praktiserende homoseksuel præst.

I foråret 1987 blev straffelovens bestemmelse om forbud mod diskriminering udvidet til også at omfatte forbud mod diskriminering på